

Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΝΥΜΦΙΟΣ.

ΕΠΙ τῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς τοῦ Ὀδενδόλαβου, ἐρήμου καὶ ποιητικοῦ δραπετεῖου τῆς Ἀνα Γερμανίας, λειμένου εὐ μακράν τῆς αυξήσοης τῶν ποταμῶν Μοίνου καὶ Ρήνου, ὑπῆρχε πρὸ πολλῶν ἥδη ἔτων, ὁ πύργος τοῦ βαρόνου Φέντανδερτ. Τὸ ἀρχαῖον τοῦτο τιμαριωτικὸν κτίριον σώζεται καὶ σήμερον ἐρείπιον καταπίπτον, καὶ κεκαλυμένον σχεῖον, ὅποις ἄγγων καὶ ἐλατῶν ἀλλ' ὑπεράνω τούτου ὁ γηραιός τοῦ ὀρολογίου πύργος φαίνεται τρόπον τινὰ προσπαθῶν, ὁ μοις μὲ τὸν ιδιοκτήτην τοῦ ἐκείνου, νὰ διατηρῇ τὴν κεραλήν ὑψηλέ· την, καὶ νὰ κατακοπύῃ τὴν γείτονα γώραν.

Ο βαρόνος, καταγόμενος ἐκ Επρενθίντος κλαστού θυγάτηρος. Η φύσις, ὅταν ἐν μόνον γοργῷ τέκνον, κατῆ; μαγάλη; οἰκογενείας τῶν Κατσενελλενβόγων, ἐχλη· ταχοτυμεῖ αὐτό, πάντοτε σχεδόν, μετὰ σπανίων θελγή-

ρονόμησε τὰ λείψανα τῶν κτημάτων καὶ τὴν ὑπερφάνειαν τῶν πραγόνων τους. Ἄν δέ καὶ ἡ πρὸς τοὺς πολέμους ἕτοπὴ τῶν προπατόρων αὐτοῦ ἡλάττωσεν ἐπαιτητότατα τὴν περιουσίαν τοῦ οἴκου τούτου, διαχόνος ἀπεπειρᾶτο νὰ διατηρῇ εἰςτέτει ἐπίδειξιν τενα τούλαγιστον τῆς προγονικῆς φήμης. Ἄλλ' οἱ καιροὶ διταν εἰρηνικοὶ καὶ οἱ εὐγενεῖς Γερμανοί, οἷχον ἐν γένει ἐγκαταλείψει τοὺς γηραιοὺς αὐτῶν πύργους, κειμένους ἐν μέσῳ τῶν βουνῶν ὡς ἀετῶν φωλεάς, καὶ οἰκοδομήσεις τερπνοτέρας κατοικίας εἰς τὰς κοιλάδας· ὁ δὲ βαρόνος διέμενεν ὑπερηφάνως κατοικῶν τὸν μικρὸν πύργον του, ἐξαχολουθῶν μετὰ κληρονομικῆς ἐπιμονῆς τὰς οἰκογενειακὰς καὶ πεπαλαιωμένας ἔσιδας, εἰς τρόπον ὅπτε διέκειτο ἐγχθρικῶς μετὰ τῶν πλησιεστάτων αὐτοῦ γειτόνων, ἐνεκά ἀπηργαμένιαν διαφορῶν.

Ο βαρόνος εἶγεν ἐν μόνον τέκνον, καὶ τοῦτο ἦτο μαγάλη; οἰκογενείας τῶν Κατσενελλενβόγων, ἐχλη· ταχοτυμεῖ αὐτό, πάντοτε σχεδόν, μετὰ σπανίων θελγή-

τρων. Τοῦτο συνέβη καὶ εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ βαρόνου. "Όλαι δὲ αἱ τροφοί, καὶ τὰ γραδία, καὶ αἱ ἔξαδέλφαι, ἐνεβαίουν τὸν ἀγέρωχον πατέρα, ὅτι ἡ Γερμανία δῆλη εἶχε νεάνιδα ὄμοιαν τῆς θυγατρὸς του κατὰ τὴν ὥραιότητα. Καὶ τίς ἄλλος ἢ αὗται ἐγίνωσκον τοῦτο καλλιού; Ἡ χόρη ἐν τούτοις, ἀνετράρη μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας, ἐφορευομένη ἀπὸ δύω θείας ἀνυπάρδους, αἵτινες κατηνόλισταιν ἵκανα τῆς νεότητός των νεάνιδος γνώσεις. Ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν λοιπὸν αὐτῶν ἡ θυγάτηρ τοῦ βαρόνου κατέστη ἀρεστούργημα. Δεκαοκταετής ἦτι ἡδύνατο θαυμασίως νὰ ὑφαίνῃ καὶ νὰ ἔξεργαζεται ἐπὶ ταπήτων ὀλοκλήρους ἀγίων ἴστορίας μετὰ τοσαύτης ζωηρότητος καὶ ὄμοιότητος, ὡστ' αἱ εἰκόνες ὠμοίαζον ψευχὰς ἐντὸς τοῦ Καθαρτηρίου. Ἡδύνατο προσέτι νὰ ἀναγινώσκῃ ἀνευ πολλῆς δυσκολίας καὶ νὰ ἔννοῃ διέσφορα ἐκκλησιαστικὰ διηγήματα, ὡς καὶ τὰς θαυμασίας ἴστορίας τῶν ἱεροτελέων χρόνων. Ἐκτὸς τούτου προώθευσε σημαντικῶς καὶ κατὰ τὴν γραφὴν, κατορθώσαται νὰ χαράσσῃ τὸ δινομά της ἀνευ παραμυχρᾶς ἐλλείψεως, καὶ τοσοῦτον εὐαναγνώστως, ὡστ' αἱ θεῖαι της τὸ ἀναγίνωσκον ἀνευ διόπτρων. Ἔξειγε προσέτι καὶ περὶ τινὰ ποικίλα τεχνουργήματα, ἐγνώριζε τὸν δυσκολώτατον τοῦ νεωτέρου αὐρμοῦ χορὸν, ἐπαιζεν τραγουδάς διὺς τῆς ἄρπης καὶ τῆς κιβύρας, καὶ ἐγνώριζεν ἐκ στήθους ὅλα τὰ ἐρωτικὰ φραμάτα τῶν ποιητῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Αἱ θεῖαι αὐτῆς, ἐνασκηθεῖσαι κατὰ τὴν νεωτέραν αὐτῶν ἡλικίαν περὶ τὴν φιλαρέσκεταιν καὶ τὰς ἐρωτοτροπίας, ἐγνώριζον θαυμασίως νὰ διατελῶσιν ἀγρυπνοῖ φύλακες καὶ αὐτηραὶ κυβερνήτριαι τῆς διαγιγνῆσις ἀνεψιᾶς, τὸ δὲ ἔργον τοῦτο οὐδεμίᾳ ἀλληδύναται νὰ ἐκτελέσῃ μετ' ἀκριβεστέρας ἐπιτηδειότητος καὶ φρονήσεως αὐτηροτέρας. Ἡ φιλαρέσκος γυναῖκας ἀνύπανθρες. Ἡ θυγάτηρ τοῦ βαρόνου αὐτέποτε διέφευγε τὴν ἐπιτήρησίν των, οὐδὲ ἀπεμακρύνετο τοῦ πατρικοῦ οίκου ἀνευ τῆς συνοδίας ἢ τῆς ἡρήτης ἀδείας αὐτῶν, αἵτινες τὴν ἐπεφόρτιζον μὲ ἀναγνώσεις στρεφομένας περὶ τὴν ἀνατροφὴν καὶ τὴν ἀπαράβατον ὑπακοήν. Όσον δὲ περὶ ἀνδρῶν, ἐδιέδισκετο τοσαύτην πρὸς αὐτεὺς διαποιησίαν καὶ τοσαύτην ἀπ' αὐτῶν ἀποχήν, ὡς τε, κατὰ τὸ διατάξεις τῶν κυβερνητριῶν, ὥφειλο μηδὲ βλέψαμα νὰ φίπτῃ ποτὲ τοῦ ὕστερού εἰς τὴν γῆν ἱππότου, μήτ' ἐὰν ποτὲ τῶν ποδῶν τῆς ἀπέθηκε.

Τὰ ἀγαθά τοῦ συστήματος τούτου μαθήματα ἐχαρούρδουν θαυμασίως. Ἡ νέα ὑποτακτικὴ τῆς τὸ παράδειγμα τῆς ὑπακοῆς καὶ τῆς συνέσεως. Καὶ ἐνῷ ἀλλαὶ κατεμάρασιν τὰς γάριτάς των εἰς τὰς λάκμας φεις τοῦ κόσμου, ὑποκαίμεναι ν' ἀρπασθῶσι καὶ νὰ περὶ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ὥρας καθ' ἧν ἐμελλενά τὰ φύρωσθετικάν ἀπὸ πᾶσαν χεῖρα, αὐτῇ ἥνθεις ἀφρινῶς σης εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἐντὸς τοῦ γυναικείου κύκλου ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν ἐργατικῶν της ἑρόων, ὡς ῥάδινος κύλυξ ἐν μέσῳ τῶν προφυλακτικῶν ἀκανθῶν. Αἱ δὲ θεῖαι τὴν ἐνεύρουν μεθ' ὑπερηφανείας καὶ ἀγαλλιάστεως, καὶ ἐκαυ-

γῶντο, οὐδὲν τοισῦτο, γάρις τῷ Θεῷ, ἡδύνατο νὰ συμβῇ εἰς τὴν κληρονόμου τῶν Κατσενελλινόγων.

Ἐν ταύτοις δὲ βαρόνος Φὸν Λανδστόρτ, ἄλλως ἴσως περὶ ἀπογόνων σκεπτόμενος, εὑρίσκει τὴν οἰκογένειάν του λίαν πολυπληθῆς διότι ἡ θεία Πρόνοια τὸ εἶγε ἐπιστρέψει ἀφθονίαν πτωγῶν συγγενῶν. Ὁλοι οὖτοι εἰχον εὔνοει τὸν διάθεσιν, καὶ νῦν εἰς ταπεινοὺς συγγενεῖς, διάγοντες εἰρηνικῶς, καὶ θερμῶς ἀγαπῶντες τὸν βαρόνον, καὶ θηρεύοντες πᾶσαν περιστασιν νὰ συνέργωνται σωρηδὸν καὶ νὰ ἐνισχύωσι τὸν οἶκον· ὅλα δὲ τὰ οἰκογενειακὰ συμπόσια συνεπληροῦντο ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν τούτων συνδαιτυμόνων, διαπάνη τοῦ βαρόνου, καὶ διόταν συνευαγοῦντο διψιλῶς, ἐδύναντο τῷν διάθεσιν νὰ διαλογήσωσιν, διότι, πλὴν τῶν βαρονικῶν συμποσίων, ἀτικα εύφρεσιν τὴν καρδίαν, δὲν ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς γῆς ἀξιαγαπώτεραι συνετεύξιες.

Ο βαρόνος, μικρὸς μὲν τὸ σῶμα, μέγας δὲ τὴν ψυχὴν, ἐγαυρία φρονῶν εὔσυνειδῆτως ἐκυρών τὸν μέντον ἴστορίας ἀνδρα τοῦ περὶ αὐτὸν μικροκόσμου. Ἐνημερίζετο δὲ διηγούμενος μακρὰς ἴστορίας τῶν ἴσχυρῶν ἐκείνων καὶ γηραιῶν πολεμιστῶν, ὃν τὰς εἰκόνας ἔθιώρει ἀπλήστως χρεματένας ἐπὶ τῷν τοίχῳν τοῦ οἴκου, εἰ καὶ μὴ ειδίσκων προθυμοτέρους ἀκροατὰς ἐκείνων εὑ; Ἐτρέφει δὲ ἴδιας δαπάνης. Ἡτο δὲ πολὺ ἔχδιτος εἰς τὰς τεραστίας διηγήσεις, καὶ ἀδιστάκτως ἐπιστευει τὰς ὑπερρυεῖς ἴστορίας κοινοτάτας κατὰ τὰ δρη καὶ τὰς κοιλάδας τῆς Γερμανίας, ἢ δὲ πεποίθησε αὐτοῦ ἐστηρίζετο μᾶλλον διὰ τῆς τῶν ἀκροατῶν οἵτινες ἤκουουν πᾶσαν ἴστορίαν κεχυγνότες καὶ μὲ ἀνοικτούς δρθαλμούς, καὶ πάντοτε κατεπλήττοντο, καὶ ἀνεκτοντάκις ἤκροσθντο αὐτήν. Τοιοῦτος δὲ βαρόνος Φὸν Λανδστόρτ, μάντεως τῆς τραπέζης, ἀπολύτου μονάρχου τῆς μικρᾶς αὐτοῦ δικαιοδοσίας, καὶ εὐτυχοῦς ὑπὲρ πάντα ἄλλον, ὡς φανταζούμενού διτε τῆς τῶν συγγρόνων του.

Καθ' ἣν ἐποχὴν στρέφεται τὸ παρόν διήγημα, συνεργατήθη μέγας οἰκογενειακὸν συμβούλιον περὶ τῆς σπουδαιοτάτης ὑποθέσεως τῆς ὑποδοχῆς τοῦ μελλονύμου τῆς θυγατρὸς τοῦ βαρόνου. Διαπραγμάτευσίς τις ἐγένετο μεταξὺ αὐτοῦ καὶ γηραιοῦ τινος εὐγενοῦς τῆς Βουτρίας, σκοπὸν ἔχουσα τὴν συγένωσιν τῆς εὐγενείας τῶν ἐπιφράνων οίκων αὐτῶν διὰ τοῦ γάμου τῶν τέκνων των. Τὰ προσίμια τῆς σημαντικῆς ταύτης ὑποθέσεως ἐτελέσθησαν μετ' ἀκριβεστάτης ἐθιμοταξίας.] Οἱ ἀρρεῖδηνες συνιδέθησαν, γωρίεις οἱ μελλόνυμφοι· νὰ γκωρίζωσιν ἀλλήλους, καὶ δικαιρός τῆς τελετῆς τοῦ γάμου προσδιωρίσθη. Ο νέος κομης Φὸν Ἀλτενβούλγανος ἀνεκλήθη ἀπὸ τὸν στρατὸν διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον, καὶ ἡδη ἐπερεύνετο εἰς τὸν πύργον τοῦ βαρόνου, διν εἰδοποιήσεις ἐκ Βουτρούργης ὅπου κατὰ τύχην διέτριψε, Αἱ δὲ δύω θεῖαι, ἐνασχολούμεναι εἰς τὸν στολισμὸν τῆς γάμου του,

Ο πύργος ἡτο πλήρης θορύβου ἐνεκά τῶν προετοιμασιῶν τῆς ὑποδοχῆς. Ἡ ὥραία θυγάτηρ τοῦ βαρόνου εἶγε παρασκευάστηκε νυμφικὴν στολὴν λαμπροτάτην. Αἱ δὲ δύω θεῖαι, ἐνασχολούμεναι εἰς τὸν στολισμὸν τῆς γάμου του,

καλλωπίσμοῦ. Ἡ μητή ἐπειδέντες ἀκολουθοῦσα τὰς
συμβουλὰς αὐτῶν καὶ τὴν ἀξιόλογον φιλοκαλίαν των,
ἐνεδεικνύετο ὥραιοτέρα καὶ χαριεστέρα πάσης ἄλλης;
νῦμφης παραπειναζομένης νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν περι-
μενόμενον νυμφίον.

Ἐπικεχυμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ λαιμοῦ
χάρις, ἡ ἀβρότης τοῦ στήθους, οἱ γαλανοὶ ὄρθαλμοι,
δνειροπολοῦντες ἐλπίδας πύτυχεῖς. ἀνεκάλυπτον τὴν
γλυκεῖαν μέριμναν τῆς τρυφερᾶς ἐκείνης καρδίας· αἱ
θεῖαι τὴν περιεστοίχιζον διπνεκῶς ἐπιδρψιλεύσυται
συμβουλὰς, τὰς δποίας ἔξηντλουν ἐκ τῶν περὶ τὰς τοι-
αῦτας ἐτοιμασίας ἀναυμήσεών των.

Εἰχον δὲ τῇ ὑπαγορεύσει καὶ τὸν τρόπον καθ' ὃν
φέρεται νὰ παρουσιασθῇ, τί ἔπειπε γὰρ λαλήσῃ, καὶ πῶς
νὰ ὑπαδεγθῇ τὸν περικενόμενον ἐρωτήν.

Ο βρόνος δὲν ήτο δλιγώτερον περίφροντες, χωρὶς τῷρις: νὰ ἡξεύρῃ τι ἐπρεπεν ἀκριβῶς νὰ πράξῃ· ἀλλ' ἐκ φύσεως περίεργος, φιλοπράγμων, μικρόστωμος, πῶς ἥζεντα νὰ μένῃ ἡσυχος, ἐνῷ τὰ πάντα περὶ αὐτὸν ἔκινοῦντο; Τὰ πάντα λοιπὸν καὶ οὗτος ἀνεκίνει μὲν ἦθος πληῆρες ἀνησυγίας καὶ σπουδῆς, κράζων ἀκαταπαύστως τοὺς ὑπηρέτας καὶ παροτρύνων τὰς ὑπηρέτιδας νὰ ἔκτελῶσι προθύμως τὰ ἔργα των, καὶ διετρέγων δλας τὰς αἰθούσας καὶ τοὺς θαλάμους ὡς ἀμελῆς τις φιλοτάραχος, οὐδὲ μεῖκ πρατίνη περιπταμένη κατὰ θερμήν τινα τοῦ θέρους ἡμέραν.

Ἐγ τούτοις δ παχύτερος μόσχος εἶχε σφαγὴν, τὸ δάσος ἀντήγει ἀπὸ τὰς κραυγὰς τῶν θηρευτῶν, τὸ μαγειρεῖον ἐφιδιάσθη μὲν αἱσιολόγους τροφὰς, αἱ ἀποθῆκαι προεμήθευσον ὠκεανοὺς γερμανικῶν αἱσιολόγων οἴνων, καὶ αὐτὴν μεγάλην Ἐιδελβέργην εἶχε συνεισφέρει τοὺς παντοίους αὐτῆς καρπούς. Τὰ πάντα λοιπὸν ἡταν ἔτοιμα πρὸς λαμπρὰν τοῦ ποθητοῦ συνδαι τυμόνος ὑποδοχῆν· ἀλλ' δ συνδαιτυμών δὲν ἐφαίνετο. Αἱ ὥραι διεδέχοντο τὰς ὥρας· δὲ ἥλιος, χλίνας ἥδη πρὸς τὴν δύσιν καὶ ἐπιγέων ἀφθόνως ἀκτῖνας ἐπὶ τοῦ πλουσίου δάσους τοῦ Ὀδενβάλδου, ἐφώτιζε τὰς ἀκρωτείας. Ὁ θρόνος, ἀναβαίνων συνιγάς τὸν ὄψιστον πύργον περιέστρεψε τοὺς πλήρεις ἀλπίδος διφθαλμούς του, ζητῶν ν' ἀνακαλύψῃ τὸν νέον Κόμητα μετὰ τῆς συνοδίας του. Ὑπῆρξεν ὥρα καθ' ἡν ἐνδύμισεν δτὶ τὸν ἀνεκάλυψεν, καθότι δὲ ἦγος τῶν σαλπίγγων, κυμαῖνδο μενος εἰς τὰς κοιλάδας ἐπανελαυνόντο, ἀπὸ τὰς ἥχοις τῶν βουνῶν, καὶ ἀριθμὸς ἵππεων ἐράνη μαχερόθεν ἀργῶς προγεφρούντων ἀλλ' δτ' ἐπλησίασα τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ ἐτράπησαν αἰρηνῆς ἀλλαγοῦ. Αἱ τελευταῖς τοῦ δύσοντος ἥλιου ἀκτῖνες ἔγειναν ἄρχοντοι, ἡ θμητιλύεη ἐπεστίζετο, αἱ δδοὶ ἐκαλύπτοντο μεκρὸν κατὰ μικρὸν ἀπὸ σκότος, καὶ οὐδὲν ἐφαίνετο κινούμενον εἰς αὐτὰς, ἐκτός τινων γερμανῶν, οἵτινες ἐδιαδύνοντο τὰς ἐπανέλθωσις ἐκ τοῦ ἔθους.

Ἐνῷ δὲ ὁ γηραιός σῖκος τοῦ θαρρόνων εὑρίσκετο εἰς τὴν μεγίστην ταύτην ἀνησυχίαν, πεσίεργός τι σκηνὴ διεδραματίζετο εἰς. Ἐτερον μέρος τοῦ Ὁδον θάλασσαν.

Ο γένες χόμης Φίλην Ἀλτεινβούργη ἐξηκολούθει ἀμφιριμνως τὴν πορείαν του, καὶ ἐπρεγγάωει πρὸς τὸν σοῦρετ τοῦ γάζιου Συγγόνη, περὶ δια ἁδιθωπας διδεύει.

Εἰς Βυρσῶν ργην, εἶχεν ἀπαντήσεις γένον τινὰ συστρα-
τιώτην του. Ὁ Ἐρμάνος Φὸν Στάρκενφωστ, βιωμα-
λέος, καὶ φέρων καρδίαν θξίαν Γερμανῶν ἵπποτῶν,
ἐπέστρεψεν διμοίως ἐκ τοῦ στρατοῦ. Ὁ πατρικὸς αὐ-
τοῦ πύργος ἔκειτο οὖ μακρὰν τοῦ ἀρχαίου μεγάρου
τῶν Λανδσόρτ, ἀλλὰ κληρονομικῆς τις διένεξις εἶχε
καταστῆσει τὰς οἰκογενείας ταῦτας ἔχθρας καὶ ξένας
πρὸς ἀλλήλας.

Ἐν τῇ θερμῇ τῶν στρατιωτικῶν τούτων καρδιῶν των διαχύσει, οἱ νέοι φίλοι διηγοῦντο πρὸς ἀλλήλους τὰ πολεμικὰ αὐτῶν κατορθώματα, καὶ τὰς λοιπὰς τύχας. Οἱ Κόμης ἐπηγήθη ὀλόκληρον τὴν ἱστορίαν τῶν προσεγγῶν γάμων του μετά νεύνιδος, ἦν ποτὲ δὲν εἶγεν ίσαι, περὶ τῆς καλλονῆς ὅμως τῆς ὄποιας εἶγε λάβει δεκτικωτάτας πληροφορίας.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ φίλοι τὴν αὔτην ἔβασιςον διδόν, συγκατέρευσαν νὰ διέλθωσιν ὅμοι τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας, καὶ πρὸς εὐχερεστέραν διατάξεισιν ἀνεγώρησαν ἀπὸ τὴν Βυζαντίουργην ἐνωρίες, ἐνῷ ὁ νέος Κόμης εἶχε προηγουμένως διατάξει τοὺς διπλῶντας του γὰρ τὸν ἀκολουθῆσας καὶ νὰ τὸν περιμείνωσι.

Πρὸς ἀνακούφισιν τοῦ κόπου τῆς ὁδοιπορίας ἐξηκολούθησαν διηγούμενοι πρὸς ἄλληλους τὰ στρατιωτικά εὔτῶν ἔργα καὶ τὰ λοιπὰ συμβάντα· ἀλλ' ὁ κόμης δὲν ἦτο τοσοῦτον θερμὸς ζωγράφος τῶν φημικομένων θελγήτρων τῆς ἀγνώστου νῦμφης καὶ τῆς περιμενούσης αὐτὸύ εὔτυγίας.

Κατὰ τὴν διεύθυνσιν ταῦτην εἰσῆλθον ἐν μέσῳ τῶν
βούην τοῦ Ὁδευντάλδου, καὶ διεπέρων ἀποκτόντες τίνα ἐκ
τῶν μᾶλλον ἔρημων καὶ θαυμακίων. Εἶναι λίγην γνω-
στὸν ὅτι τὰ δάση τῆς Γερμανίας μπῆξεν πάντοτε τὸ
καταφύγιον τῷ ληγτῶν, καθὼς οἱ πύργοι τῶν φρυ-
τασμάτων· κατὰ δὲ τὴν ἐποχὴν ταῦτην οἱ ληγταῖ-
ταικαν πολυάριθμοι, διότι στίρη φυγάδων στρατιωτῶν
περιεπλανῶντο εἰς τὴν γείτονα χώραν. Ὁθεν δὲν θέ-
λεις φανῇ παράξιον, ἐάν οἱ ἡμέτεροι ὁδοιπόροι προσε-
βλήθησαν ἀπὸ σπιέραν τοιωτῶν πλανητῶν εἰς τὰ βαθη-

τοῦ δάκτους. Εἶναι ἀληθές δὲ τι ἀντεπτάθησαν γενναῖως, ἢλλος δέ τι στενῶς περικυκλωμένοι, δὲ τῇ συνοδίᾳ τοῦ Κόμητος ἦλθε πρὸς θυήθιαν τούτους ὑδόντες οἱ λησταὶ διεπικορπίσθησαν, ὁ Κόμης δὲ μᾶς εἶχε πληγωθῆναι κατίμως. Μεταφερθέντα προσεκτικῶς εἰς τὴν πόλεν Βυρζίσκούργην ἐπεσκέψθη αὐτὸν μοναχὸς ἐλθὼν ἐκ γείτονος μοναστηρίου, περίφημος διὸ τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ νὰ ιατρεύῃ συνάμα καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν· ἀλλὰ τὸ θύμισυ τῆς ἐπιθέξιότητός του ἀπέέντι ματαίῳ, διέτι αἱ ὅραι τοῦ δυτικοῦ Κόμητος δὲν ἔσαν πλέον πολλαῖ.

Αγωνῶν ἡδη παρήγειλε τὸν φίλον του νὰ μετα-
βῇ ταχέως εἰς τὸν πύργον τοῦ Λαονδρίου καὶ νὰ ἔξη-
γῆται τὴν δλεθρίαν αἵτιαν, ητοις τὸν Ἰνδάγκαζ νὰ μή
φανῇ ἀκριβής εἰς τὰ πρὸς τὴν μυστικὴν αὐτοῦ γρέη
καθότι, καὶ τοι μή ὁν ἐκ τῶν Θερμοτερῶν ἐραστῶν,
ἥγεται ὅμως νὰ διατηρῇ πιεστῶς τὸν λόγον του, καὶ
ἰστιντο ἐπιθυμῶν μεγάλως ὅστε ή ἀποστολὴ αὕτη

νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως καὶ εὐγενῶς. • Πρὶν δὲ ποστολὴν
αὗτη ἐκπληρώθῃ, εἶπε, δὲν θέλω κοιμηθῆναι σύχως εἰς
τὸν τάφον! • Τοὺς δὲ λόγους τούτους ἐπεράφερε τοσοῦ·

τῷ περιπαθῶς ὥστε ἦτο ἀδύνατος πᾶσι ἀντίστασις. Ο Στάρκενφώστ ἐπροσπάθει τὸ τὸν καθησυχάστη, ὑποσχόμενος πιστοτάτην ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποθυμίας του, καὶ τῷ ἔτεινε τὴν δεξιὰν ὡς σημεῖον ἵερᾶς διαβεβαιώσας. Ο ἀποθυνήσκων τὴν ἔσφιγξεν εὐγνωμόνως ἀλλ' εὐθὺς ἐπεσεν εἰς ζάλην βαθυτάτην, στερούμενος καὶ νύμφης καὶ γάμων. Διέταξεν τὸν ἀτομασθῆ ὅππος του ἵνα μεταβῇ εἰς τὸν πύργον τοῦ Βαρόνου, καὶ ἔξεπνευσανταῦμενος ὅτι πηδᾷ ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου.

Ο Στάρκενφώστ ἐτέναξε καὶ ἐκλαυτε τὸν στρατιώτην καὶ φίλον, καὶ ἀπεφάσισε νὰ προχματοποιήσῃ τὴν δύτικολον ἐντολὴν ἦτο, εἶχεν ἀναδειχθῆ, ἀλλ' καὶ ἐλυπεῖτο νὰ παρουσιασθῇ ἀπρόσκλητος συνδαιτυμάνῳ μέσῳ προσώπων ἐχθρῶν, καὶ νὰ λυπήσῃ τὸ συμπόσιόν των διὰ τῆς δλεθρίας εἰδήσεως. Σημειώτεον δὲ δητο ἦτο ἐμπαθῆς λάτριας τοῦ ωραίου φύλλου, χρακτῆρας ἔχων ἐνθερμον καὶ ἐπιχειρηματικόν, διτεις τὸν ωδεις εἰς πάταν παράδολον ἐπιχειρησιν.

Παρατκευασθεὶς εἰς ἀναγώρησιν, προδιέθεσε μετὰ προθυμίας ἀληθῶς ἀδελφικῆς τὰ κατὰ τὴν εν τῷ μνηστηρίῳ κηδείαν τοῦ νεκροῦ φίλου, καὶ τὴν ἐνταφίασιν εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἐκκλησίαν τῆς Βυρτσούργης, παρά τους τάφους τῶν ἴνδρῶν πρεπατόρων του. Π δὲ πένθιμος συνοδία τοῦ Κόμητος ἐλαβε τὴν φροντίδα τῆς ἀκτελέσεως τῶν διατάξεων τούτων.

Καιρὸς ἦδη νὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν ἀργαίαν οἰκίαν τῶν Κατσενελλεμβόγιων οἵτινες ἀνυπόμονοι ἐπεριμένον τὸν βραδύναντα συνδαιτυμόνα, καὶ νὰ θῶμεν τὶ γίνεται ὁ μικρόσωμος βαρόνος τὸν ὅποιον ἀρήκαμεν ἀεριζόμενον εἰς τὸν πύργον τοῦ ὄντορογίου.

Η νῦν εἶχεν ἥδη ἐπελθεῖ, ἀλλ' ὁ ποθητὸς Κόμης δὲν ἐράίνετο. Ο βαρόνος κατέβη ἐκ τοῦ πύργου, ἀπηλπισμένος περὶ τῆς ἐλεύσεως του γυμνοῦ. Τὸ δέ συμπόσιον, ἀναβαλλόμενον ἀπὸ ωραῖς εἰς ωραῖς, ἐπρεπε τίλος νὰ συγκροτηθῇ. Τὰ ἐδέσματα εἶχον ἥδη ὑπερεψηθῆ, ὁ μάγειρος ἡγωνία καὶ δλοις σὲ ἐν τῷ σίκαφῶμασκοι πελορκουμένους στρατιώτας καὶ καταδειλημένους ἀπὸ τὴν πεῖναν. Ο βαρόνος λοιπὸν ὑπεγρεώθη καὶ ἀκουσίως νὰ διατάξῃ τὴν ἐναρξιν τοῦ δείπνου, καὶ γωρίς τῆς παρουσίας τοῦ συνεστιατορος. Ολοις ἐκεύθησαν περὶ τὴν τράπεζαν, καὶ μόλις ἡγιεῖον ἥδη νὰ δειπνῶσιν. Ότα αἰσιης ὁ ἡγιος σάλπιγγος κερατίνης, ἀκουσθεὶς ἐξωθεν ἐδήλωσε τὴν ἀριξιν ἔνοντα καὶ ῥιπή διαίτα ἀνέμου ἐπιχυτήσασ εἰς τὰς ἔρημους αὐλὰς του πύργου, ἐξύπνισε τὰς πέριξ ἥχοις καὶ διήγειρε τὴν προσοχὴν τοῦ φύλακος τῶν πύργων. Ο βαρόνος ἐσπευσε νὰ δεχθῇ τὸν μάλλοντα γυμνοῦ του.

Η κρεμαστὴ γέφυρα κατεβιβίσθη, καὶ εὐπρόσωπος νίος ἐράνη πρὸ τοῦ πυλῶνος, καθήμενος ἐπὶ μαύρου ἱππου τὸ ἀνάστημα του ἦτο ὑψηλὸν, ἡ μορφὴ ωγεῖται ἀλλὰ τοβαρὰ καὶ ζωηρὰ, τὸ διλέμμα ἐμπαθεῖς, καὶ τὸ ἥθος μελαγγολικόν. Ο βαρόνος κατεπλήγθη ἐπὶ μικρὸν ὅτι ὁ ξένος ἥλθε μετὰ τοιαύτης ἀπλότητας, καὶ ἐνόμισε προσθεντιμένην τὴν ἀξιοπρέπειάν του ἀλλ' ἀπέδωκε τούτο εἰς τὸ σέβας τοῦ ξένου, διτεις ἐμελλε νὰ λαΐη τὴν τιμὴν γενόμενος μέλος τοιαύτης σεβασμίας νομισματικής. Ησύχασε περιπλέον συμπιεράνας, δητο νεκυκή τις ἀγυπομογητία παρεκίνητε τὸν ἴππον νὰ γαλανούς δρθικλιμούς της, ὑπέκλεπτε τὴν γλυκεῖαν τῆς

ἐπισπεύση καὶ νὰ προηγηθῇ ταχύτερον τῆς συνδίας του.

» Λυποῦμαι, εἶπεν ὁ ξένος, δητο εἰσέρχομαι εἰς τὸν οἰκόν σου εἰς τοιαύτην ώραν,

Ο βαρόνος διέκοψεν αὐτὸν διὲ λόγων περιποιητικῶν καὶ γοιρεντισμῶν, διότι ἐναθρύνετο ἐπὶ εὐγλωττίᾳ καὶ κομψῆ συμπεριφορᾷ. Ο ξένος ἐδοκίμασεν ἀπαξήδης νὰ στεματήσῃ τὸν χειμαρρόν τῆς πολυλογίας, ἀλλ' εἰς μάτην, ὁ βαρόνος ἐξηκολούθει κλίγων τὴν κεραλήν καὶ επιβιδόμενος εἰς ἀτελευτήτους φιλοφροσύνας. Οι δὲ μετὰ τὸ μακρὸν τῆς υποδυγῆς προσίγιων ἐπευτε τὸν θόγον, εἰσῆλθον εἰς τὰς ἔνδον αὐλὰς τοῦ πύργου ἐνῷ δὲ ὁ ξένος ἡτοιμάζετο νὰ δμιλήσῃ, διεκόπη καὶ πάλιν ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ γυναικείου μέρους τῆς σίκογενείας, προηγουμένης τῆς χαριτούρου υγατρὸς τοῦ βαρόνου. Μόλις ἦτεντε τὸ ωραῖον αὐτὸ πράσωπον καὶ τὸ διλέμμα του, διερμηνεύον αὐτὸ τὸ αἰσθημα τῆς ψυχῆς του, προσηλώθη ὁλόκληρος, ἐπ' αὐτοῦ. Μία ἀπὸ τὰς δύο θείας ἐψιθύρισε τε εἰς τὸ σῦ; τῆς νύμφης, ητοις ἐδοκίμασε νὰ δμιλήσῃ ἀλλὰ τὰ ὑγρά καὶ κυκνά δημιατά της δειλῶς πως ἀνυψώθησαν, μόλις λεπτήν τινα ἐπιπλήξεως φωνὴν ἀπεύθυνεν εἰς τὸν ξένον, καὶ αἱ λέξεις ἔξει πνευταν εἰς τὸ χείλη της. Γλυκὸ μειδίαμα, καὶ λεπτόν ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρύθημα ἐμποτύρευν τὴν ἐσωτερικὴν φαιδρότητα της διότι, πῶς ἦτο δυνατὸν νεᾶνις δεκαεκτώ ματίων, ἀνατραφεῖτα τοσοῦτον μεγαλοπρεπῶς καὶ προδιατεθειμένη εἰς ἕρωτα, νὰ μὴν εὐαρεστηθῇ εἰς τὴν θέσα τοῦ κομψοῦ τούτου ἰππότου.

» Άλλ' ἐπειδὴ ἡ βροδείκ του ξένου ἀριξις συνέτεμε τὸν γρόνον τῶν συνομιλιῶν, ὁ βαρόνος ἀνέβαλε τὰς ιδιαιτερας συνομιλίας εἰς τὰς ωραῖς τῆς πρωίς, καὶ ὠδήγησε τὸν ξένον εἰς τὸν ἐτοιμαν δεῖπνον.

Η τράπεζα ἦν παρετκυμασμένη εἰς τὴν μεγάλην κίθουσαν τοῦ πύργου περὶ τοὺς τοίχους ἐκρέμαντο αἱ πολύτιμοι εἰκόνες τῶν ἡρῶν τοῦ οἴκου τῶν Κατσενελλεμβόγιων, καὶ τὰ τρόπαια, ἀκερδηταν εἰς τὰς μάχας καὶ εἰς τὰς θήρας ἐκρέμαντο θώρακες, συνεδέοντο λόγγαι, περιεστείοντο ἐτχισμέναι σημαῖαι, καὶ ἐκείντο τμήματα σπλων καὶ ἀλλιων πολεμικῶν ἐργαλείων σταγόνες λόχαιν καὶ κάπρων ἔγχινον φρικτῶς πεπερασμέναι εἰς λόγγας κνι τούτη, καὶ ζεῦγος εύμεγεις ἐλαργοκεράτων προστρέπτο ἀνωθει τῆς κεφαλῆς τοῦ νέου νυμφίου.

Ο ἵππος μικράν ἔδωκε προσογήν εἰς τοὺς συνέπιμοντας καὶ εἰς τὴν συνομιλίαν διότι προετίμαν νὰ θυμητῇ ἐκστατικὸς τὴν νύμφην ὀμιλῆσε μὲν φωνὴν ἔντονον, ἀλλ' οὐχὶ τραχεῖαν, διότι η γλῶσσα τοῦ ἔρωτος δὲν εἶναι ποτε πολυθρύμνα. ἀλλὰ ποὺ ὑπάρχουσιν ὅτα γυναικεῖα τοσοῦτον ἀμευτα, ωστε νὰ μὴ γοητευθῶσιν ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν μολπήν τοῦ ἐραστοῦ; Ενυπηρχεν εἰς τὴν λαϊλά τοῦ ξένου μίγμα τι τρυφερότητος καὶ εὐγενοῦς ἐμβριθείας, τὸ διποίον ἐφείνετο θαυματίως ἐπενεργοῦν εἰς τὴν καρδίαν τῆς μελλοντικού, ἡς τινας η δψις εἶχε γενεῖ ζωηστέρα καὶ συντονωτέρα η προσοχή της. Ηδη καθὼς καὶ πρότερον ἀπεκρίθη θρυθιώτα, καὶ διάχις ἐστρεφε τοὺς νεκυκή τις ἀγυπομογητία παρεκίνητε τὸν ἴππον νὰ γαλανούς δρθικλιμούς της, ὑπέκλεπτε τὴν γλυκεῖαν τῆς

δψεώς του θεού καὶ ἀξέπειπτε λεπτόν τι στέναγμα | Καθ' ἦν δὲ στιγμὴν ἡ ἱστορία ἐτελείωσεν, ὁ γαμβρὸς, τρυφερᾶς εὐτυχίας. Πρόδηλον ἄρα ὅτι τὸ νέον ζεῦ- γος ἦτο πληρέστατα χωρευμένον ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. Αἱ μαστηριωδῶς τοὺς συνεστιάτορας φρίσσοντας. Οἱ βαρόνος ἔφαντή ὡς κεραυνόπληκτος.

Τὸ συμπόσιον προεγώρει φαιδρῶς καὶ τέλος ἐπιθετικῶν διότι οἱ σύγδειπνοι ὅλοι ἦσαν ἐφωδιατμένοι ἀπὸ δξεῖν δρεῖν, ἢτις παρακολουθεῖ τὰ πλούσια βαλάντια καὶ τὸν δρεινὸν ἀέρα. Οἱ βαρόνος διηγεῖτο τὰς ἀξιολογωτέρας καὶ μαρτυρέας τῶν ἱστοριῶν του, καὶ ποτὲ ἄλλοτε δὲν τὰς ἀπήγγειλε τοσοῦτον εὐγλώττως καὶ μετὰ τοσαῦτης ἐπιτυχίας. Εἶναι θαυματιόν τι ἐνυπῆρχεν, οἱ ἀκροαταὶ ἔμενον κεχγηνότες καὶ κατάπληκτοι, ἐὰν δὲ παρέπιπτε κωμικὸν τι περιστατικὸν, ἀνεκάγγειλον. Ναὶ μὲν ὁ βαρόνος, ὡς μέγας τις ἀνήρ, ἐντημένετο προφέρων ἀπεισότητα καὶ τοι μικράν, ἀλλ' ἡ φαιδρότης ἐπετείνετο μᾶλλον διὰ ποτηρίου ἀξιολόγου οἴνου. Πολλὰ ἀλλα ἀνέδοτα ἐδρέθησαν ὑπὸ τῶν καυφοτέρων ἡ πνευματωδεστέρων, λόγοι δηκτικοὶ κινήσαντες τὸν γενικὸν γέλωτα εἰςέδυσαν εἰς τὰ δια τῶν κυριῶν, καὶ ἀτματα ἐψάλησαν ὑπὸ οἰνολήπτου ποιητοῦ, ἐξαδέλφου τοῦ βαρόνου, ἀτινα, ἀς τ' ὁμολογήσωμεν, ἐτανδάλισαν τὰς ἀκοὰς τῶν γηραιῶν κορασίων.

Ἄλλ' εἰ μέσω τῆς θαρυβοῦσας ταύτης εὐθυμίας ὁ ξένος συνδαιτυμών διετήρει παράδοξον καὶ δλως ἀνεξήγητον σαβαρότηταν· νέρος μελαγγολίας διεγένετο εἰς τὸ πρόσωπόν του καθ' ὃν ἡ νύμφη ἐπρογώρει, καὶ τὸ παραδοξότερον, αἱ διηγήσεις τοῦ βαρόνου ἐπηύκανον ἔτι μᾶλλον τὴν σκυθρωπότητά του. Ποτὲ μὲν ἔδυ οἵζετο εἰς σκέψεις, ποτὲ δὲ περιέφερεν ἀνησύγως τὰ βλέμματα, ἐνῷ ἡ μετὰ τῆς νύμφης συνδιάλεξίς του ἀπέδινε θερμοτέρα καὶ μαστηριωδεστέρα. Αδιόρατα νέρη ἡρχίζον νὰ συσκιάζωσι καὶ αὐτῆς τὸ γαλήνιον μέτωπον, καὶ μυστικὴ τις φρικίασις τὴν κατέλαμβανεν.

Ολα ταῦτα δὲν διέρυγον τὴν προσαγήν τῶν παρευρισκομένων· ἡ φαιδρότης των ἐμαραίνετο ἀπὸ τὴν σκυθρωπότητα τοῦ νυκτός, τὸ πνεῦμα των ἐθορυβεῖτο, ψιθυρισμοὶ καὶ λοξά βλέμματα ἀντηλλάσσοντο ἐκ διαφόρων μερῶν, συνδεύομενα μὲν κινήσεις ἀμφιβόλους μὲ τῆς κεφαλῆς. Τὰ ἀτματα καὶ οἱ γέλωτες ἥλαττούντο καὶ βαθυτέρων διεκόπτοντο ἐν μέσῳ πενθίμου σιωπῆς, τὴν δὲ σιωπὴν ταύτην ἀκολούθως δέκοπτον διηγήματα ἄγρια καὶ ιστορίας ὑπερφυεῖς, ἡ φρίξη τῶν ἐντυπώσεων ἡδείαντο ἐπὶ μᾶλλον, καὶ ὁ βαρόνος ἐπροξένητο πολὺν τρόμον εἰς κυρίας τινὰς λίσταν εὐαίσθητος διηγηθεῖς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐφίππου φαντάσματος, τὸ ὄποιον ἡρπασε τὴν ὥραίαν Ἐλεονώραν, φρικώδη ἀλλ' ἀληθῆ διηγησιν, ἥτις ἐγράφη διὰ στίγμων καὶ ἀναγνώσκεται· ἔκτοτε παρὰ πάντων πατεύουμένη.

Ο μητρόρ ήκροάσθη τὸ διηγῆμα τοῦτο μὲ βαθεῖαν προσαγήν κρατῶν προστηλωμένους τοὺς δριθαλμούς ἐπὶ τοῦ βαρόνου, καὶ ἐνῷ ἡ ἱστορία ἐφθασε πρὸς τὸ τέλος, ὁ ἄγριος κυνηγός, ὁ περίφημος εἰς τὰς γερμανικὰς ἥρης εἰς τέλους ὡς ἄλλος γίγαντας, μέγρις οὖς οἱ τῶν πνευμάτων τῶν βούνων, περὶ τῶν δαιμόνων τῶν δριθαλμούς τοῦ βαρόνου ἐσπινθηροβόλησαν ἀπὸ ἔκστασιν.

Καθ' ἦν δὲ στιγμὴν ἡ ἱστορία ἐτελείωσεν, ὁ γαμβρὸς, ἀρεῖς βαθὺν στεναγμὸν, ἀπεγκιρέτισε σαβαρῶς καὶ μυστηριωδῶς τοὺς συνεστιάτορας φρίσσοντας. Οἱ βαρόνος ἔφαντή ὡς κεραυνόπληκτος.

Τί; ἀναχωρεῖ τὰ μετάνυκτα ἀπὸ τὸν πύργον; ἀνέλπιστον πρᾶγμα! τὰ πάντα εἶχον παραπενασθῆ πρὸς ὑποδοχὴν του καὶ θάλαυος ἦτο προετοιμασμένος δι' αὐτὸν, ἐὰν ἐπεθύμει ν' ἀναπαυθῇ!

Ο ξένος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν κλαυθμηρῶς καὶ ἀπαντάλοντα καὶ τὸν δρεινὸν ἀέρα. «Οφεῖλε ἀπόψε, εἴπε μὲ φωνὴν νεκροῦ, νὰ κοιμηθῶ εἰς πολὺ διαφορετικὸν θάλαυον!»

Η ἀπόκριτις αὕτη καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς μεθ' ἧς ἐπροφέρθη ἐπέχυσε φρίκην εἰς τὴν καρδίαν τοῦ βαρόνου· ἀλλὰ μετὰ μικράν παῦσιν ἐπανῆλθεν εἰς ἔκυτὸν καὶ ἐπανέλαβε τὰς φιλοξένους παρακλήσεις του.

Ο ξένος ἀγένευε τὴν κεφαλὴν σιωπηλῶς πρὸς πάνταν πρότασιν, καὶ ἀπειθύνας περίλυπον ἀπογαιρετισμὸν εἰς τὴν συνοδίαν ἐστράφη πρὸς τὴν ἔξοδον τῆς αίθουσῆς. Αἱ θεῖαι ἔμενον ως ἀπολιθωμέναι· ἔχοντες φρίκης· ἡ νύμφη ἐκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔκλαιεν.

Ο βαρόνος παρηκολούθησε τὸν ξένον μέχρι τῆς ἔξωτερηκῆς αὐλῆς τοῦ πύργου, διόπου ὁ μαύρος ἵππος ἴστατο κτυπῶν τὸ ἔδαφος καὶ χρεμετίζων ἀνυπομόνως. «Οταν δὲ ἐφθασαν εἰς τὸν πυλῶνα τοῦ δρούσου δ τοξοειδῆς θόλος ἐφωτίζετο ἀμυδρῶς; οὐ πό ζιφεροῦ λαμπτήρος, οἱ ξένος ἐστάθη καὶ στραφεῖς πρὸς τὸν βαρόνον εἴπε μὲ φωνὴν γοεράν καὶ δλως νεκρώσαμον.

ε Εἶμεθα μόνοι ἐν μέσῳ τοῦ μεσονυκτίου. Θέλω σὲ εἰπει τὴν αἰτίαν τῆς ἀναχωρήσεως μοσ· χρέος ἀπαράβατον καὶ οὐρόν μὲ διάζει ν' ἀναχωρήσεω τὴν ὥραν ταύτην!..

— Καὶ πῶς! εἶπεν ὁ βαρόνος, δὲν δύνασαι νὰ στείλῃς ἄλλον τινὰ εἰς τὴν θέσιν σου;

— Εἶναι ἀδύνατος· ἡ ἀντικατάστασις πρέπει νὰ διπάγω ἐγὼ δ Ιδιος· πρέπει νὰ μεταβῶ εἰς τὴν περιτέμνουσαν ἐκκλησίαν τῆς Βυρσοῦργης.

— Πῶς! εἶπεν ὁ βαρόνος πλήρης ἐπιπλήξεως, ἀλλ' ὅχι πρὸ τῆς αὔριον· διότι αὔξειν μέλλεις νὰ στεφανωθῆς τὴν μητρήν σου εἰς ἐκείνην τὴν ἐκκλησίαν.

— Οχι! ὅχι! ἀπεκρίθη ὁ ξένος μὲ μυστηριωδεστερὸν τόνον φωνῆς, δ ἀρρέαθρων μου συνεδέθη ὅχι μὲ κόρτην... ἀλλὰ μὲ τοὺς σκώληκας! οἱ σκώληκες μὲ περιμένουν!.. εἶματι ἀνθρωπος ἀποθαμένος! τὰ μεσάνυκτα κοιμῶμαι εἰς τὸν τάρον!.. τὸ μνῆμα μὲ περιένει καὶ χρεωστῶ νὰ ἐνταριασθῶ!

Καὶ ἀναπηδήσας ἐπὶ τὰ νῶτα τοῦ μαύρου ἵππου διεπέρασε τὴν κρεμαστὴν γέφυραν. Ο κρότος τοῦ καλπάζοντος ἵππου διεσκεδάσθη ἀπὸ τὰς πνοὰς τοῦ ἀνέμου, θρηνοῦντος εἰς τὰ σκότη καὶ τὰς ἐρήμους τῶν διουνῶν.

Ο βαρόνος ἐπέστρεψε εἰς τὴν αἴθουσαν τρέμων καὶ φρίστων, καὶ διηγήθη τὸ συμβόν. Δύω κυρίαι ἐλειπούμηταν, ἀλλας ἐδεινούθησαν ὅτι συνεδέπνησαν μὲ δρυκόλακα, καὶ ἀλλας διαγυρίζοντο ὅτι δ ξένος ἦτο διηγηθεῖς. Μέρος τῶν συνδαιτυμόνων διελέγετο περὶ φωθεῖς ἐπὶ τέλους ὡς ἄλλος γίγαντας, μέγρις οὖς τῶν πνευμάτων τῶν βούνων, περὶ τῶν δαιμόνων τῶν δριθαλμούς τοῦ βαρόνου, σεπινθηροβόλησαν ἀπὸ ἔκστασιν.

τῶν ὄποίων δ' ἀγαθὸς τῆς Γερμανίας λαὸς τόσον θρήσκευτος ἦνοχλεῖτο ἐξ ἀκριβούς γενεύτων χρόνων. Εἰς δὲ τῶν πτωχῶν συγγενῶν ἐπειράθη νὰ δισχυρισθῇ μήπως τὸ συμβόλιον τοῦτο εἴναι παράδοξον τι στρατήγημα ἴρωτες κὸν τοῦ νέου ἐππότου· ἀλλ' ὁ δύσπιστος οὗτος διῆγετε τοσοῦτον κατ' αὐτοῦ τὴν γενικὴν ἀγανάκτησιν, καὶ ιδίως τοῦ βαρόνου, ὃς τε ὑπεγρεώθην ἀπαρνηθῆ τὴν αἵρεσίν του τάχιστα καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κύκλον τῶν πιστῶν.

'Αλλ' ἐν τοσούτῳ φίλοις ἀνέβησαν εἰς δλῶν τὰς καρδίας, καὶ τὴν ἐπιεῦταν τὰ πόντα ἐδεβαιώθησαν διὰ τῆς ἀφίξεως τακτικῶν ἀπεσταλμένων, οἵτινες ἐπεκύρωσαν τὸν φόνον τοῦ νέου κόμητος καὶ τὴν ἐνταφίασίν του εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἐκκλησίαν τῆς Βυζαντίου·

'Ἄσ φανταζεῖς δ' ἀναγνῶστης τὴν φρίκην καὶ τὸν τρόμον τὸν δυστρεπέων τοῦ βαρονικοῦ οἴκου. Οἱ θερόποιοι κατεκλείσθη εἰς τὸν θάλαμον του. Οἱ παρασιτοί, ἐλθόντες νὰ συνδιατκεδάσωσι μετ' αὐτοῦ ἐστογάθησαν διὰ δὲν πρέπει νὰ τὸν ἔγκυταλείψωσιν εἰς τοιαύτην λυπηρὴν θέσιν· περιφέροντο εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ πύργου, ἣ συνήρχοντο σωρηδὸν εἰς τὴν αὐλανθήσαντας τὰς κεφαλὰς καὶ τοὺς ὤμους εἰς ἐκφραστὴν πρὸς τόσους καλὸν κύριον συμπαθείας των, καὶ καθῆταντες εἰς τὴν τράπεζαν ἔφαγον καὶ ἐπιον γενναῖτα, προσπαθοῦσαν εῦτω διὰ τῆς εὔτυχίας νὰ διατκεδάσωσι τοὺς θλιβερούς στογχατυρούς των.

'Αλλ' ή κατάστασις τῆς γηραιευτάτης νύμφης ἦν ολικτροτάτη, διότι ἐστερήθη σύζυγον πρὶν ἀκόμη τὸν ἀποκούφη... καὶ φεῦ! ὅποιον σύζυγον! ἀν τὸ φάντασμά του ἐφάνη τόσον κομψὸν καὶ εὔγενες, δηοῖς ἄρα μπῆρεν δὲν ζῶν ἀνθρώπος; Καὶ ἔκλαιεν ἡ ταλκίπωρος καὶ ἐπλήρου τὸν οἶκον ἀπὸ θρηνολογίας.

Τὴν νύκτα τῆς δευτέρας, ἡμέρας τῆς γηραιείας της, εἶγεν ἀποσυρθῆ δλίγαν ἐνωαρίτερον εἰς τὸν θάλαμον της, συνοδευμένη ὑπὸ μᾶς θείας της, ἥτις τὴν παρεπτέκετο συνήθως ἐνῷ ἡτοιμάζετο νὰ πλαγιάσῃ καὶ ἐκοιμάτο μετ' αὐτῆς. Η δείπνη, οὕτως ἡ περιφρυμοτέρα διηγήτοια τῶν φαντασιωδῶν ἱστοριῶν, αὐτίνες ἐπλήρουν τότε τὰ δάση τῆς Γερμανίας, εἰγέ μόλις προσῆ εἰς διεξοδικωτάτην τινὰ διῆγησιν καὶ ἀπεκοιμήθη ἐν μέσῳ βαθείας σιωπῆς. Ο θάλαμος, ἦτο ὀρκετὰ παράμερος καὶ ἔβλεπεν εἰς μικρὸν κῆπον. Η ἀνεψιὰ ἔκλινε τὴν κεφαλήν θεωροῦσα μελαγχολικῶς τὰς ἀκτῖνας τῆς ἀνατελλούσης σελήνης τρεμούσας ἐπὶ τῶν φύλλων φρίσσοντος δένδρου ἀπέναντι τοῦ παραθύρου της. Τὸ δρόλογιον τοῦ πύργου ἐσήμανε μεσάνυκτα, διὰ τὴν οὐρανού σφράγιδας μούσικῆς ἡκούσθη εἰς τὸν κῆπον. Εγερθεῖσα ταχέως ἐκ τῆς κλίνης ἐπροσγάρησε μὲν βῆμα ἐλαφρόν εἰς τὸ παράθυρον. Υψηλήτις μορφὴ ἴστατο ἐν μέσῳ τῶν σκιῶν τῶν δένδρων· μόλις ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀκτίς φωτεινή τῆς σελήνης ἐπεσεν ἐπὶ τὸν προσώπου· καὶ... Ω σύρανε καὶ γῆ! ἡ νέα ἐγνώρισε τὸ φάντασμα τοῦ μυητήρος της! Τὴν στεγμὴν ἔκείνην δυνατὸς θόρυβος ἐπλήξε τὰ ωτα τῆς γένεας· η θεία, ἔξυπνισθεῖσα ἀπὸ τὴν μουσικὴν καὶ ἀκολουθήσατα σιωπηλῶς τὴν θῆσαν οὐδόλως σπάνια, καὶ ποσοῦτον συγεγὼς ἐπεβεβαίαν εἰς τὸ παράθυρον ἐπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας της·

ἀλλ' ὅτε συνῆλθε καὶ πάλιν ἰθεώρησε, τὸ φάντασμα ἔγινεν ἀφαντον-

'Εκ τῶν δύο γυναικείων πλασμάτων ἡ θεία εἶχεν ἀνάγκην πλειοτέρας περιποιήσεως, διότι εἶχε πέσει καὶ ραυνόπλακτος ὑπὸ τοῦ τρόμου· "Οσον δὲ περὶ τῆς νεάνιδος, ἐφαίνετο ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἵσως καὶ ἐπὶ τοῦ φαντάσματος τοῦ ἐραστοῦ τῆς πρυφερόν τι συναίσθημα· διότι τὸ φάντασμα εἶχε μᾶλλον τὴν δύοισι τηταὶ ἀνδρεῖχος ὠραιότητας" καὶ ἀνὴρ σκιάς ἀνδρὸς φαίνεται πως ὅτι δὲν δυσαρειστεῖ τὰ δύματα ἀνθούσης νεάνιδος, πολλῷ μᾶλλον ἡ δύοισι τηταὶ πραγματικότητος ἀναπτεροῦ ἡ τούλαγιστον παρηγορεῖ τὴν καρδίαν. Η θεία δύμως ἀπεφάνθη, διὰ δὲν θέλει πλέον νὰ κοιμηθῇ εἰς τοῦτον τὸν κοιτῶνα. Η δὲ ἀνεψιὰ, ἀπαξίστως ἐπὶ ζωῆς της, διπέρασσεν εἰπέμονος καὶ διεισχυρίσθη, ὅτι δὲν ἔθελε δυνηθῆ νὰ κοιμηθῇ εἰς ἄλλον κοιτῶνα τοῦ πύργου. ἐπομένως ὡρειλε νὰ κοιμηθῇ μόνη εἰς τὸν ίδιον θάλαμον· ἀλλ' ἐδίσασε τὴν θείαν νὰ τὴν διποσχεθῇ ὅτι δὲν θέλει διηγηθῆ εἰς ἄλλον τὴν ιστορίαν τοῦ φαντάσματος, φρουριμένη μήπως ἀπολέσῃ τὴν μόνην μελαγχολικὴν ἡδονὴν, ἢν γένθανθη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἢν ἡδύνατο νὰ διατηρήσῃ κατοικοῦσα εἰς τὸν μονήρη θάλαμον τὸν διοῖον καθαράτερην ἡ μυστηριώδης νυκτερινὴ ἐμφάνισις τοῦ μυητήρος της.

Πόσον καιρὸν ἡ ἀγία θεία ἐφύλαξε τὴν ὑπόσχεσίν της, εἶναι δύστολον νὰ τὸ προσδιορίσωμεν διότι εἶχε πανιώδη κλίσιν πρὸς τὰς φανταστικὰς διηγήσεις, καὶ ἡρεθίζετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ διηγῆται θριαμβευτικῶς πρώτη τὴν φρεκτὴν ιστορίαν ἡς τινος ὑπῆρξε μάρτυς αὐτόπτης· μολαταῦτα ἐθεωρεῖτο εἰς τὴν γειτονίαν, ὡς ἀξιοσημείωταν παράδειγμα γυναικείας ἐγενιθίας, ὅτι ἡ γραῖα θεία ἐφύλαξε τέλος τὸ μυστικὸν διά μίαν ὄλοκληρον ἐνδομάδα, ὅτε αἴφνης ἐλύθη τῆς ὑποχρεώτεως ταύτης ἀπὸ τὴν εἰδῆσιν, τὴν διοίαν ἔλαβε τὴν ὄραν τοῦ προγεύματος, πρωίσν τινα, ὅτι ἡ νέα κόρη ἔγεινεν ἀραντος. Ο κοιτῶν της εὑρέθη κενὸς, ἡ κλίνη ἀνέπαφος, καὶ τὸ παράθυρον ἀνοικτόν.

'Η ἐκπληξίς τὴν διοίαν τὸ ἄκουσμα τοῦτο διῆγειρε, δύναται νὰ κατανοηθῇ ὑπὸ μόνων ἔκείνων, ὅτι διέπεστησάν ποτε τὴν θλίψιν τὴν προερχομένην ἀπὸ τὴν στέρησιν ἀγαπητοῦ φίλου. Οἱ πτωχοὶ μάλιστα συγγενεῖς διέκοψαν ἐπὶ τινας ὡρας τὸ λιπορὸν πρόγευμά των· ή δὲ ἀγαθὴ θεία, ἥτις πρώτη ἐλεύθε τὴν εἰδῆσιν, ἀνέτεινε τὰς χειρας καὶ ἀνέκραξεν· "Ο βρυχόλακας! ο βρυχόλακας! η κόρη τοῦ βαρόνου ἡρπάγη ἀπὸ τὸν βρυχόλακα!"

'Ἐν συντομίᾳ διηγήθη τὴν σκηνὴν τοῦ κήπου, καὶ ἐξήγαγεν ὡς ἀναντίρρητον συμπέρασμα, διότι τὸ φάντασμα ἤσπασε τὴν εὔμορφον νύμφην του. Δύο μάλιστα διηγερέται· ἐπικύρωσαν τὸ συμπέρασμα τοῦτο τῆς ταλαιπώρου θείας, διηγηθέντες διὰ περὶ τὸ μεσονύκτιον ἡκούσαν δύματα ἵππου ἀνοβαίνοντος τὸ βουνόν. Οὐδεμία λοιπὸν ἀμφιβολία διὰ τὸ ἐφεππόν φάντασμα, ἡ πάσης τὴν κόρην διὰ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸν τάφον· τίς πλέον ἐτόλμα καὶ ἀμφιβολίη καὶ μάλιστα ἐν μέσῳ τῶν Γερμανικῶν βουνῶν, ὅπου τὰ τοιαῦτα συμβάντα δὲν ἔσταισαν οὐδόλως σπάνια, καὶ ποσοῦτον συγεγὼς ἐπεβεβαίαν ἀπὸ αὐθεντικὰς ιστορίας.

Πόσον οίκτρα δή κατάστασις τοῦ δυστυχοῦς βαρόνου! ὅποιεν σπαραξικάρδιον συμβάν διὸ τὸν ἀγαθὸν τοῦτον πατέρα, διὰ τὸ μέλος τοῦτο τοῦ μεγάλου οἴκου τῶν Κατσεντλλενβίγων! ή μοιογενῆς του θυγάτηρ ή ἡρπάγη καὶ ἐάρη Λώτα, ή ἐνυμφεύθη γαμβρὸν φάντασμα τι τῶν δακτῶν, ὅπερ, ἐπομένως, ἔμελλε νὰ τῷ ἀναδείξῃ ἐκγόνους δρυκόλακας. ‘Η ταλευταῖα ἴδεα, ίώς μᾶλλον πιστεύθαιτα, διήγειρε τὴν γενικὴν ταραχὴν τῶν συνδαιτυμόνων τοῦ βαρόνου. Οἱ ἄνδρες τοῦ πύργου διετάχθησαν νὰ ἵππευτωσι καὶ νὰ περιτρέξωσι τὰς διάδους, τὰς ἀτραπὰς καὶ τὰς κοιλάδας τοῦ Ὀδενβάλδου. Αὐτὸς δὲ βαρόνος ἐφόρεσεν ὑποδήματα κυνηγίου, περιεζώσθη τὴν ρομφαίαν του, μόλις δὲ ἐξήρχετο ἐπὶ τοῦ γαργοῦ ἵππου του διὰ νὰ πορευθῇ εἰς τὴν θήραν τῶν δρυκολάκων, δτ' αἴρητης παράδοξος ἐμφάνιστις τὸν ἐσταυρότητα. Κυρία τις ἐφάνη πλησιάζουσα τὸν πύργον, καθημένη ἐπὶ μιγαλοπρεποῦς ἵππου καὶ συνοδευομένη ἀπὸ νέον ἵππεα. Διαπεράσσα τὸν πυλῶνα, ἐπήδησε κάτω τοῦ ἵππου καὶ ῥίφθεῖτε εἰς τὰς πόδας τοῦ βαρόνου περιεπτύχθη τὰ γόνατά του. Ἡτού ή ἀπολεσθεῖσα θυγάτηρ καὶ ὁ συνοδοιπόρος αὐτῆς, ὁ φρασματώδης γαμβρός; Ι 'Ο βαρόνος ἔμεινεν ἄλσιος θεωρῶν ἀμοιβαδὸν τὴν θυγατέρα καὶ τὸν δρυκόλακα καὶ μὴ δυνάμενος νὰ πιστεύσῃ τὰς ἴδιας αἰσθήσεις. Εἶδε τὸ φάντασμα τοῦ συμποτίου λαμπρῶς ὅμως ἐνδεδυμένον τὴν φορὰν ταύτην, ζωηρότητα ἔχον φαινόμενον γυμφίου, καὶ μόλις διατηροῦν ἐλαφρά τινα ὠγρότητα καὶ βιφήν μελαγχολίας ἐπὶ τοῦ εὐγενοῦς τευ προσώπου.

Τὸ μυστήριον ταχέως ἀνεκαλύφθη. 'Ο Ιππότης, (διότι
οὐδὲ ἀναγνώστης τῆς παρούσης ιστορίας ἔνόησεν διτεῖ
δὴ μέτερος Ιππότης δὲν ὑπῆρξε ποτε βρυχόλακος', ἀ-
πρόφερε τὸ δινομά του, Κόμης Ἐφμάνος Φὸν Στάρκε-
ρφωστ. Διηγήθη τὸ τοῦ νέου κόμητος ἀτύχημα, καὶ
εἰπεν διτεῖ ἐνδιχμεν εἰς τὸν πύργον ν' ἀναγγείλῃ τὴν πι-
κρὰν εἰσῆσιν, ἀλλ' ὅτι ἡ εὐγλωτία τοῦ βαρόνου δὲν τῷ
ἔσωκε καιρὸν νὰ διηγηθῇ τὴν πένθιμον ιστορίαν τοῦ θα-
νατωθέντος Κόμητος· ὅτι ἡ θέα τῆς μνηστῆς τὸν ὑπε-
δουλωσεν ὄλοκληρα, καὶ διτεῖ διὰ νὰ περάσῃ ὄλιγας ὥρας
πληγέσιον αὐτῆς παρέτεινα σιωπηλῶς τὴν ἐξακολουθησιν
τῆς ἀπάτης· διτεῖ εὑρέθη εἰς τὴν δύσκολον θέσιν τοῦ νὰ
ἐξέλθῃ εύσγημως τῇς αἰθουσῆς καὶ διτεῖ αἱ φανταστι-
καὶ ιστορίαι τοῦ βαρόνου τῷ ἐνέπινεσσαν τὴν ἀλλόκοτον
νυκτερινὴν ἔξοδόν τε. Φοβούμενος προσέτι τὴν κληρο-
νομικὴν ἔχθραν τὴν χωριζούσαν τὰς οἰκογενείας των
ώμοιούγητεν διτεῖ ἐπεχειρίσθη τὰς μυστηριώδεις τους
νυκτερινὰς ἐπισκέψεις, ἐσύγχρατε τὸν κῆπον, ἐγένετο
ἄφαντος χρυπτόμενος εἰς τὸ δάσος, ἀνεφαίνετο συ-
γκάκις, καὶ διτεῖ ἥρπασεν ἐπὶ τέλους ἐν θριαμβῷ καὶ ἐ-
νυμφεύθη τὴν ὥραίαν θυγατέρα του.

Εἰς πᾶταν ἀλλήν περίστασιν ὁ βαρόνος ζήθελε φανι
ἀδισσώπητος, ἄκαμπτας ἡνὶ καὶ αὐτηγέδε φύλαξ· τὴν
πατρικῆς ἔξουσίας καὶ ταυτίας τῶν γηραιῶν οἰκογε-
νειακῶν ἐρίθων· ἀλλ' ἥγαπα τὴν θυγατέρα του. Ήτο
ὁλίγου θρηνήσας αὐτὴν ὡς νεκράν, ἥπη ἔγαιρεν ἀνευ-
ρίσκων αὐτὴν ζωσαν· σσον δὲ περὶ τοῦ γομφοῦ, ἀ-
καὶ κατήγετο ἐξ οἰκογενείας ἔχθρᾶς, δέν το διμωρ-
χάρις τῷ Θεῷ, θρυχόλακας. Πρέπει ἐν τούτοις ν-
γίνη γνωστὸν, δτι εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας τοῦ θερό-

νου, ἔμενε μεθ' ὅλας τὰς ἐξομολογήσεις δισταγμός
τις ὅστις ἐπρεδίζετο εἰς τὸ διηγήματα τῆς ἐπισύστης
κυκτός, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν παρευρεθέντων γηραιῶν φί-
λων, ὑπηρετησάντων αὐτὸν εἰς τὰς μάχας, τὸν ἐπε-
ταν, ὅτι πᾶν στρατήγημα ὑπαγόρευσθμενον ἀπὸ ἕρωτα
εἶναι ἀξιοσυγχώρητον, καὶ ὅτι ὁ ἐπιγειρ.σθίς τοῦτο
ἴπποτης ἦν ἀξιωματικὸς, καὶ ὅτι ἀφέρθη ὡς ἀληθής
στρατηγός.

Ἐν τούτοις ὅτε ἔγινε, καὶ τὰ πάντα συνεβί-
βασθησαν. Οἱ θεοὶ ἐτυγχώρησε τὸ πταισμα τῶν
νεονύμφων. Τὰ συμπόσια τοῦ πύργου ἐπανελήρθησαν.
Οἱ πτωχοὶ συγγενεῖς ὑπεδέχθησαν τὸν νέον γαμbrόν
καλοκάγαθος, διότι ἦν χαρίεις, γενναιόδωρος καὶ
πλούσιος. Τί νὰ εἴπωμεν καὶ διὰ τὰς ταλαιπώρους
θύεις; τὰ ἀγαθὰ αὐτὰ κοράσια τῆς ἐποχῆς τοῦ Νῷ
ἐσκανδαλίσθησαν, εἶναι ἀληθὲς, περὶ τῆς ἀνελπίστου
συντείας | τοῦ αὐστηροῦ περὶ ἀνατροφῆς συστήματος
των· ἀλλὰ τὰ πάντα ἀπέδωκαν εἰς τὴν ἀμέλειαν
ἔξαιτίας τῆς ὅποιας ἔμειναν τὰ παραθύρα ἀνευ δικτυ-
ωτῶν. Ἡ ἑτέρα δὲ ἐξ αὐτῶν κατελυπήθη καιρίως,
διότι ἡ ἱστορία τοῦ φαντάσματος, τὸ ὅποῖον δριαλ-
μοφανῶς εἶγεν ἴδιη, ἔψευσε τὴν ἐλπίδα τῆς ἡδονῆς,
τὴν ἐμείλλε νὰ ἐπαναφέρῃ ἡ ζωηρὰ διῆγησίς της· ἀλλ' ἡ
ἀνεψιά της ἐφάνη εύτυχὴς καὶ περιγκαρής, εὑρεῖσα
τὸ φάντασμα τοῦτο πληῆρες ζωῆς, ψυγῆς καὶ σώματος
ρέροντος καρδίαν πάλλουσαν ἀπὸ ἕρωτα.

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Χ. Α. Π.

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

ΤΟΝ ΕΞΟΧΩΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΠΟΙΤΟΝ

ΤΕ ΚΑΙ ΠΕΖΟΓΡΑΦΩΝ.

三

J. DE KUTAAAAD

Dii immortales homini homo
quid prestat . . .

(Terentius).

Συμεὼν Πολότσκης, λειρομόναγος, ἐξη περὶ τὰ
μέσα τῆς 12 ἑκατονταετηρίδος, καὶ ἵην ὁ πρῶτος τῆς
Ρωσίας ποιητής. Τούτου ἔχομεν τοὺς θρήνους διὰ
τὸν θάνατον τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξίου τοῦ Μιχαη-
λίδου· τὴν μετάφρασιν τῶν ψελμῶν τοῦ Δασᾶδι καὶ
τοῦ ἀσματος τῶν ἀσμάτων, διάφορα διὰ στίχων ἐγκώ-
μια ἄγιων, τοὺς διὰ στίχων θρήνους διὰ τὸν
θάνατον τοῦ Ἡγεμόνος Θεοδόνιον τοῦ Αλεξιάδου,
τὸ οὗτος ἐπιγραφόμενον Πνευματικὸν γεῦμα, τὸν
Πνευματικὸν δεῖπνον, ἐκατηγείχη τινὰ περὶ τοῦ τρόπου